

Åtel

Inger Scharis

Åtel

Bokförlaget Forum

Det inledande citatet är från *Marcus Aurelius Självetraktelser*
i översättning av Mikael Johansson (Daidalos, 2021)

Citatet på sida 79 är från låten "All My Friends Are Dead"
av Turbonegro

Citatet på sida 315 är från låten "Self-Sabotage"
av Trench Dogs

**Bokförlaget
Forum**

Bokförlaget Forum, Box 3159, 103 63 Stockholm

www.forum.se

Första tryckningen

Copyright © Inger Scharis 2024

Omslag: Maria Sundberg

Tryckt hos ScandBook EU, 2024

ISBN 978-91-37-50868-9

Säg till dig själv vid dagens början: Jag kommer att träffa
beskäftiga, otacksamma, oförskämda, opålitliga, elaka
och föga sociala människor. Allt detta har drabbat dem
på grund av deras okunskap om gott och ont.

Marcus Aurelius

Prolog

Han springer längs skogsvägen utan att se sig om. Genom sin egen häftiga andhämtning hör han hur motorljudet kommer allt närmare. Han ökar farten och viker av från vägen, tar ett språng över det snötäckta diket och försvinner in bland träden. Här måste han sakta farten. Snön är djupare inne i skogen och det frasar när han trampar igenom den tunna skaren. Det blir svårare att ta sig fram, men han fortsätter längre in mellan de mörka trädstammarna.

Han och hans följeslagare har rört sig genom skogen i dagar, ingen av dem vet hur länge de har färdats. Hon är havande, men ännu är det inte så påtagligt att det gör dem långsamma. De håller en jämn fart under dygnets ljusa timmar, och först när mörkret faller kommer de till vila. Under de kyliga nattimmarna sover de tätt hopkurade för att hålla värmen.

Himlen hade börjat ljusna vid horisonten när han vaknade med en känsla av att något var fel, kanske var det ljudet som hade trängt djupt in i drömmen? Han for upp och skärpte sina sinnen, och den plötsliga rörelsen väckte henne. Mänskliga röster hördes på avstånd, och de började springa i motsatt riktning. Det dröjde inte länge innan han hörde fyrhjulingen

igen. Han kände hur musklerna spändes och det blev svårt att andas. Förföljarna hade upptäckt dem. De rusade åt varsitt håll och tappade bort varandra i det första gryningsljuset. Nu vet han inte hur länge han har sprungit, han vet inte vart hon tog vägen.

Fyrhjulingen stannar ute på vägen och föraren låter motorn gå på tomgång. Han måste ha sett spåren som vek av in i skogen. De är så nära att han kan höra det statiska knastret från radion och deras röster när de koordinerar förföljandet.

Han väljer den oländigare terrängen och springer uppför branten där fyrhjulingen inte kan följa efter. Med stora språng rör han sig från klippblock till klippblock, över stubbarna och de översnöade rishögarna, tills han når krönet. Han stannar till ett ögonblick och ser sig vaksamt omkring, väl medveten om att de är flera som är ute efter honom. Motorljudet är mer avlägset nu, antagligen har föraren valt att ta vägen längre bort på berget.

Han springer mot norr längs brantens krön medan han ser sig om för att försöka få syn på henne, men allt är bara tystnad och stillhet. Han hoppas att hon kom undan.

Han ökar farten och följer den upptrampade viltstigen mellan de höga tallarna, där hans egna spår blandas med klövarna som passerat under natten, tills han kommer ut på ett kalhygge.

Det skarpa ljudet av ett gevärsskott får honom att tvärstanna.

Han byter riktning, bort från skytten, bort från stigen.

Ett nytt skott smäller in i stenblocket intill och rikoschetten viner över huvudet på honom. Han hukar sig, sneddar över hygget och springer så snabbt han orkar mot det skyddande skogsbrynet under tiden som skytten lägger an och siktar igen. Lungorna håller på att sprängas och hjärtat hamrar i bröstkor-gen – men han lyckas precis rädda sig in i den täta skogen när det tredje skottet slår ner bakom honom.

Han fortsätter rakt norrut, men han hinner inte långt in i

skogen innan ett svagt ljud får honom att hejda sig. Han skärper blicken och lyssnar intensivt, men nu är det alldeles tyst. Ändå vet han att någon väntar på honom där framme. Det är som en instinkt, omöjlig att förklara.

Han vänder österut och börjar springa nedför branten, men hinner bara ta några steg innan han hör nästa skott. Adrenalinet pumpar genom kroppen och han märker först inte att kulan sliter sönder lårmuskulaturen, utan fortsätter att springa medan en ström av mörkrött blod rinner utefter benet och droppar ner i snön.

Då hör han det igen. Motorljudet som närmar sig blandas med de skadeglada ropen.

Han tumlar nedför branten när det skadade benet viker sig under honom, rullar några varv i snön och fortsätter haltande mot den frusna sjön. Kroppen lyder inte längre, men han tvingar sig att hålla sig upprätt, att röra sig framåt, framåt medan han känner järnsmaken i munnen.

Plötsligt hörs en hård gevärssmäll och han känner en svidande smärta i bröstet. Det ringer i öronen av smällen. Han vacklar till och faller, och det ångar när det varma blodet pumpas ut i den kalla snön. Han kämpar sig framåt och lämnar ett mörkt blodspår bakom sig. Varje andetag blir allt tyngre medan lungorna fylls med blod, kylan sprider sig i kroppen och han förstår att det är livet som rinner ur honom.

Så hör han rösterna och de hånfulla skratten som närmar sig. Han ser upp på männen som kommer fram till honom medan han ligger där i snön och drunknar i sitt eget blod. Någon sparar honom över ryggen och sedan kommer de hårda slagen. Han ser gevärspipan som riktas rakt mot honom. Hon flimrar förbi i hans sista tanke, och han ser upp mot den gråmulna himlen tills blicken brister.

Del I

Storviltjägaren

1

Kriminalinspektör Charlie Graff småsprang, ändå missade hon spårvagnen med minsta möjliga marginal när dörrarna stängdes mitt framför henne och den körde vidare nedför allén.

Allt som kunde gå fel skulle tydligen gå fel idag.

Hon hade haft en dålig känsla redan när hon vaknade på morgonen.

Först kunde hon inte sätta fingret på vad det var som störde och rörde om i henne. Kanske var det en kvardröjande dröm? Eller bara den där vanliga stressen som gjorde sömnen ytlig och fick henne att vakna långt innan klockan ringde.

Men så kom hon ihåg vad som stod i hennes kalender, och då tappade hon genast lusten att stiga upp. Hon lekte lite med tanken på att sjukskriva sig och dra täcket över huvudet och bara ligga kvar i sängen.

Nu tog hon ett djupt andetag av den fuktmettade höstluften och förbannade sig själv för att hon ignorerat magkänslan som sagt till henne att skita i den här dagen. Men hon försökte tänka positivt och intalade sig att det var bra att hon hade missat spårvagnen. Nu kunde hon istället ta en rask promenad och låta tankarna klarna.

Hela förmiddagen hade hon haft svårt att koncentrera sig under mötet med kollegorna i utredningsgruppen. De hade jobbat ihop i snart ett år, men hon kände fortfarande ingen av dem särskilt bra. Ibland försökte hon övertyga sig själv om att de andra bara höll ett respektfullt avstånd eftersom hon var deras chef, men om Charlie rannsakade sig själv så var hon tvungen att medge att det inte var sant. Vem var det som hon försökte lura egentligen? Hon visste ju varför hon alltid kände sig utanför.

Det var förstås hennes eget fel.

Hon höll sig på sin kant. Det var bäst så.

Lunchen hade hon som vanligt ätit ensam vid skrivbordet medan hon scrollade igenom det gamla förundersökningsprotokollet för att friska upp minnet innan hon skulle vittna i tingsrätten.

Hon mindes alltför väl vad det handlade om, men hon ville ändå memorera datum och klockslag som hon förstod att försvaret skulle ställa frågor om. Hon ville vara säker på sin sak, inte låta tveksam eller osäker och bli tvungen att be rättens ordförande att få titta i sina tjänsteanteckningar.

Det var trots allt mer än åtta månader sedan hon stod i snön och betraktade fyndplatsen. Blodet. Spåren som gjorde det möjligt att rekonstruera vad som hade utspelat sig här bara några timmar tidigare.

Allting som utredningen hade kommit fram till – telefontrafiken under den tidiga morgonen, positioneringen av de misstänkta telefoner, husrannsakan i bilarna och beslagen av vapnen – allting bekräftade det som gick att utläsa av fyndplatsen.

Allt bildade en tydlig indiciekedja, allt utom vittnesmålen.

Det fanns inga vittnesmål.

Det var ingen som vågade vittna.

2

Gunnar Axell satt lugnt bredvid försvarsadvokaten i tingsrättens stora sal. Han hade väntat på stunden när han äntligen skulle få berätta sin version av händelserna. Nu skulle det snart vara slut på alla rykten och spekulationer och tidningsartiklar som kryllade av sakfel eftersom de enbart rapporterade åklagarens och polisens version.

Rättens ordförande harklade sig och vände sig mot honom.

”Då får du först möjlighet att säga någonting om det som åklagaren påstår mot dig i det här ärendet.”

”Nej, den där historien finner jag inte ens värd att bemöta.”

Han tittade ut över salen och såg att många smålog på åhörrarplatserna. Han kunde inte låta bli att le själv, bara ett litet leende som lekte i ena mungipan när han lutade sig tillbaka i stolen och knäppte händerna över magen, som om han satt hemma i sitt eget vardagsrum.

”Okej, då får åklagaren tillfälle att ställa frågor istället.”

Åklagare Susanne Rönnbäck lutade sig fram mot mikrofonen. Gud, vad han avskydde den här kvinnan. Hon var dum som ett spån, plågsamt naiv och fullständigt okunnig om de frågor som skulle föreställa hennes specialområde.

Spånet spände blicken i honom.

"Kan du berätta om morgonen den tjugosjätte februari?"

"Ja, det kan jag faktiskt", svarade han och ansträngde sig för att låta trevlig. "Jag har ju fått anledning att komma ihåg just den där dagen. Då var jag ute i skogen på mina egna marker, och det är inget ovanligt. Det är jag i stort sett varenda dag."

"Var du ensam den här morgonen?"

"Nej, jag var med Royne Larsson och Mattias Munther."

"Och det är dina anställda, eller hur?"

"Där fick du nästan rätt", sa han och lyckades pricka in tonfallet perfekt mellan arrogant och skämtsam. "Royne är maskinförare hos mig, men Mattias är F-skattare så han kommer bara in när det behövs."

"Så vad gjorde ni ute i skogen på lördagsmorgonen?"

"Royne och jag skulle ut och röja passen inför en dovhjortsjakt på söndagen, och Mattias skulle hjälpa mig att inventera en del av skogen som hade blivit angripen av granbarkborre."

Spånet började bläddra i sina papper.

"Ja, jag vill fråga dig om den här skogsinventeringen som du säger att Mattias kallades in för. Var den så hastigt påkommen att ni behövde kommunicera om den vid femtiden en lördagsmorgon? Eller var det något annat som ni pratade om?"

"Det minns jag inte. Det kan ha varit vad som helst."

"Vid husrannsakan i din bil, som polisen gjorde lite senare på dagen, så beslagtogs två jaktgevär, latexhandskar och en bruten förpackning med fyra presenningar varav två saknades", sa hon och gjorde en konstpaus innan hon fortsatte: "Latexhandskar och dubbla presenningar. Det hänger ju samman med att man inte vill lämna några spår när man fraktar något."

"Alla jägare har latexhandskar och presenningar i bilen. Det är för att vi brukar ta ur kropparna på plats i skogen innan vi kör dem till viltslakteriet", sa Gunnar lugnt.

Han tänkte inte låta henne provocera honom.

”Du uppgav i förhör att du var ute i skogen för att fotografera”, fortsatte hon.

”Ja, det är många här i bygden som har ett stort fotointresse”, sa Gunnar lättsamt och det hördes några spridda skratt från åhörarna.

”Men när du fick veta att polisen hade gjort teleföntömningar så ändrade du dig?”

Gunnar utbytte en snabb blick med sin försvarare.

”Det där om fotograferingen var ju bara ett skämt.”

”På morgonen den tjugosjätte februari fick du ett sms från Royne Larsson. Han skrev *Nu är dom på åteln och går igen* och sedan skickade han en film som hans telefon hade mottagit från åtelkameran. På filmen syns två vargar som rör sig vid något som ser ut att kunna vara slaktavfall.”

”Jaså?”

”Du tittade inte själv på filmen?” frågade åklagaren och såg uppfordrande på honom.

”Det kommer jag inte ihåg.”

”Strax därefter får du ett nytt sms från Royne: *Tänkte bara ge lite info. Dom har varit där tre gånger den senaste veckan så dom verkar ju hyfsat stationära.*”

”Okej.”

”Det är inte heller något som du kommer ihåg?”

”Svårt att säga. Det är snart ett år sedan, och vi ser ju djur på åtelkamerorna hela tiden.”

”Men det här var två vargar. Det var väl lite speciellt?”

”Om du säger det så.”

Åklagaren tittade ner i sina papper innan hon fortsatte:

”Tre minuter efter att du har mottagit filmen och sms:en så ringer du upp Royne. Ni pratar i två minuter och fyrtio sekunder. Sedan ringer du upp Mattias Munther, och därefter följer ett flertal samtal mellan er alla tre där det förefaller som om ni pratar ihop er om något.”

”Det får stå för dig”, sa Gunnar med neutralt tonfall.

”Varför hade du jaktvapnen med dig den här morgonen?”

”Det har jag alltid när jag är ute i skogen.”

”Statens Veterinärmedicinska Anstalt, SVA, har analyserat prover från blodet som polisens tekniker hittade i snön. Blodet kommer från en och samma varg.”

”Det här är inte en mordrättegång”, sa Gunnar, ”även om du försöker få det till det. Det var inte en människa som förlorade livet. Det var bara en varg.”

Han kände sin försvarares varnande blick, så han tog ett djupt andetag och log varmt mot åklagaren för att dölja att hon faktiskt lyckats trissa upp honom.

”Du har väl ansökt om skyddsjakt på de båda vargarna i Långbogenreviret, eller hur?”

”Ja, vid ett flertal tillfällen, och jag har fått avslag varje gång. Vi har haft dem i djurens beteshagar och min dotter såg dem bara några hundra meter från huset. Det är för jävligt, rent ut sagt. Det borde vara subsidiaritetsprincipen som gäller.”

”Du menar att de som bor nära vargarna ska få bestämma?” frågade åklagaren och kastade en blick mot åhörarna.

Nu var det helt tyst i salen.

”Ja, det finns de som säger att det är en populistisk princip, men man måste förstå känslan som vi har ute i bygden. Det är en känsla av maktlöshet, rädsla, besvikelse och ilska över att vara utlämnade till myndigheternas godtycke.”

”Du tänker på skyddsjakten som avslogs?”

Gunnar vände sig om i stolen och slog ut med händerna och talade till alla i rummet när han utbrast:

”Jag tänker på hela det här spektaklet!”